

הפורתח בכל יום..

הניוז היומי של דרשו.

Dirshu
דרשו ד' ועוזו
קרן עולמית לחינוך
ועידוד לימוד התורה

יום רביעי י"א אלול תשפ"ב | דף היומי בבלי: כתובות סג | דף הכולל: כתובות עח.
דף היומי בהלכה: מסעיף ט' עד תחילת סימן מ"ז.
מוסר: שמירת הלשון - פרק ג' 'וכל שכן' עד פרק ג' 'ואם התחיל'.
קנין חכמה הלימוד השבועי: שער הכניעה פתיחה עד סוף פרק ג'

להצטרפות לקבלת הפותח בכל יום במייל: dirshu@dirshu.co.il

"הוא הסכים לתת לי לאכול בתנאי ש... אבזה אותו!" | "תהיו חזקים!" – איגרתו המרגשת של הגר"צ מוצפי שליט"א | מה הדבר הראשון שצריך לעשות כשמשהו משתבש? | 2483

על דא ועל הא

הוסיף הגה"צ רבי יעקב מאיר שכטער שליט"א
וסיפר, שאף שכבר עברו מאותו מעשה יותר
מחמישים שנה, עדיין עומד המחזה הזה לנגד עיניו
ובכל פעם שהוא נזכר בו יש לו התעוררות גדולה

עם הלב לא 'הולכים בכח'

מחמישים שנה, עדיין המחזה לנגד עיניו, ובכל פעם שהוא נזכר בזה יש לו התעוררות גדולה. כיוון שלמד מכך שאין האדם צריך לדחוף בכוח את ההתרגשות, רק עליו להתפלל כראוי וכיאות ובכוונת הלב, כדרך שאותו אדם התפלל כדרכו, וההתעוררות מעצמה תבוא, אם רק יכוון לבו לטובה.

שהרי אותו יהודי עשה הכנה גדולה מאוד בלבו לתפילה בכותל המערבי, וטרח לבוא לשם כך בחוץ לארץ, וכך לאחר כל אותם הרבה מזמורים שאמר, זכה שתידלק השלהבת מאליה בליבו. והגם שאת אותם מזמורים אומרים מדי יום ביומו בפסוקי דזמרה, ואולי אף יש קאפטילאך יותר מרגשים בתהלים, מ"מ אין זה מעבודתו של האדם לבחור מתי יבוא הרגש ומתי תבוא ההתלהבות, רק עליו להתפלל בכוונה ומעומקא דליבא, כד"א (דברים יא, יג) "ולעבדו בכל לבבכם".

(הגה"צ רבי גמליאל רבינוביץ שליט"א, 'טיב הקהילה')

סיפר הגה"צ רבי יעקב מאיר שכטער שליט"א, שלפני רבות בשנים עוד בטרם קום המדינה, בהיותו פעם אחת בכותל המערבי ראה יהודי אורח מחוץ לארץ, שניכר היה עליו כי הוא נרגש מאד מן הביקור בכותל. הוא נעמד להתפלל בכותל על ידו, פתח והתחיל באמירת ספר התהלים.

מתחילה לא היתה ניכרת בו שום התעוררות, הוא נראה יהודי פשוט ואמר את התהלים בפשיטות כהרגלו, ובלא שום התעוררות ניכרת [לא הלך לו...]. והנה לפתע, לאחר שסיים את כל ספר התהלים והגיע לשני הקאפיטלאך האחרונים במזמורי הללו-קה - נפתח פתאום סגור לבו, הוא החל לבכות באמירתם בהתרגשות גדולה, והתגבר בכיו כל כך עד שפשוט לא היה יכול לעצור בעצמו ובכה נוראות מאין הפוגות בהודיה ושבח לפני המקום ברוך הוא. וזאת, אחר שכבר אמר מקודם הרבה פרקים שיש בהם השתפכות הנפש.

ואמר הגה"צ שליט"א, שאף שיש כבר מהמעשה הנ"ל יותר

אני לוחץ על השלט, והרכב לא נדלק! לוחץ על כפתור אחר, וכמה מוזר - הוא כן עובד, החלונות נפתחים. מנסה שוב בכפתור הראשון, והרכב מסרב להידלק. אולי עשר פעמים ניסיתי, עד שברחמי ה' נזכרתי במה שארע לפני כמה דקות

מה הדבר הראשון שצריך לעשות כשמושהו משתבש?

מסרב להידלק. הוא מכובה, אבל לא לגמרי, ואני חסר אונים למולו.

אולי עשר פעמים ניסיתי להדליק את הרכב, עד שברחמי ה' נזכרתי במה שארע לפני כמה דקות. הרי השכן ביקש עזרה בהתנתת הרכב שלו, ולמרבה הבושה והחרפה סירבתי לעזור לו.

באחד מהימים האחרונים, הזכיר לי אבי שזהו יום ההילולא של רבי הלל מקולומייא זי"ע, צדיק גדול וקדוש שהיה תלמידם של החתם סופר ושל הרבי מצאנז. הוא אמר שכדאי מאוד ללמוד בספרו לעילוי נשמתו. ואכן פתחתי את הספר ולמדתי שם בדיוק בעניין זה, שכאשר מגיע לאדם איזה כאב או צער, שיעשה חשבון הנפש וישוב בתשובה, ורק אחר כך יעשה השתדלות גשמית בעניין. לא הייתי צריך לחשוב הרבה, כדי להבין שיש קשר בין ההתנהגות שלי לבין האירוע המוזר עם האוטו. זה היה ממש שקוף. הקב"ה מדבר אליי בצורה כל כך ברורה!

נעצרתי על עומדי והתחרטתי על התנהגותי כלפי השכן. הרהרתי בכך שהיה עליי לעזור לו, והצטערתי על שעשיתי כעצת יצרי ונמנעתי מכך. ביקשתי סליחה מהקב"ה, ואחרי כמה דקות של דיבור אמתי ניגשתי שוב אל הרכב.

התגובה השמימית לא איחרה מלבוא. זה היה פשוט כל כך ומופלא כל כך: האוטו נדלק מיד!

(גיליון השגחה פרטית)

בערב ראש חודש סיון האחרון אירע לי מעשה פלא ממש. יש לי רכב ב"ה, ובבוקר הילדים נכנסים אליו ואני לוקח אותם למוסדות הלימוד. באותו יום התנעתי את הרכב, ישבתי על מושב הנהג וחיכיתי שהילדים יסיימו להיכנס, בעודי מעלעל בעיתון היומי.

לפתע ניגש אליי שכן ומבקש ממני טובה: הרכב שלו אינו נדלק, והוא מבקש ממני לעזור לו להתניע את הרכב על ידי כבלים. זהו פתרון מצוי לבעיה מצויה: לפעמים, כשהרכב לא נדלק, מעבירים אנרגיה מרכב ממונע, וכך הוא מקבל כוח להידלק, ויכול להתחיל לנסוע.

לכאורה, התשובה הפשוטה ביותר היא 'כן, למה לא'. כעת יש לצאת אל חרטום האוטו, להרים את המכסה, לחבר כבלים, לחכות דקה אחת, לראות שהמנוע של המכונית השנייה נדלק, לנתק את הכבלים ובזאת לסיים את הפעולה.

אבל אני התעצלתי. בעוד העיתון הפתוח בידי, אמרתי לשכן שאין לי זמן ואני ממהר, שכן בבוקר כל דקה שווה ביוקר. סירבתי לעזור, ומיד קיפלתי את העיתון ופתחתי ביציאה מהחניה. הורדתי את ילדיי במוסדות החינוך וחזרתי לרכב.

ואז, אני לוחץ על השלט, והרכב לא נדלק! לוחץ על כפתור אחר, וכמה מוזר: הכפתור השני כן עובד, החלונות נפתחים. מכבה הכל ומדליק שוב, והתגובה היא אותה התגובה. האוטו

* תוכנית יומית מענייני דיומא
בהגשת הרב אברהם פוקס

* מידע כולל לנבחני דרשו על מועדי
המבחנים מסלולי הלימוד ועוד

* שיעורי משניות על מסכת
שביעית לתוכנית קניין שביעית

* שיעורי משנה ברורה לפי
סדר דף היומי בהלכה

* שיעורים על הדף היומי ועל כל
הש"ס ממבחר מגידי השיעורים

* שיעורים מבוארים בעיון לביאורי
תוסי' על פי סדר הדף היומי

הכל במקום אחד

קו השיעורים של 'דרשו' *4992 או 077-2222-666

"אהובי וחביבי, אבקש ממך, אנא, גם בעתות משבר, המשגיח לא מתייחס, חבר מתלחש עליך, אמרת איזה חידוש ולא התייחסו - אל תיבהל ואל תתפעל! כולנו עברנו כזאת. הכרתי רבים מגדולי הדור שלפנינו שחוו כל זאת והרבה יותר... היה חזק!"

איגרת מחזקת ומרגשת מהגאון רבי בן ציון מוצפי שליט"א לבני הישיבות לרגל תחילת הזמן

חידוש תורה, כתבתם איזה סיכום סוגיא - הכרעתם את העולם כולו לכף זכות. הזהרו לא להתרשל, לא להישבר, פן חלילה כולנו ניכשל.

זכרו מה שאמרו רבותינו בתלמוד [מכות י, א]: "אמר רבי יהושע בן לוי, מאי דכתיב [תהלים קכ"ב, י"ז] עומדות היו רגלינו בשעריך ירושלים? מי גרם לרגלינו שיעמדו במלחמה? שערי ירושלים שהיו עוסקים בתורה". ובתלמוד ירושלמי [סנהדרין פרק י, הלכה א]: "אם אין גדיים אין תיישים, אם אין תיישים אין צאן, אם אין צאן אין רועה, אם אין רועה אין עולם, כך היה אחז סבור בדעתו לומר אם אין קטנים אין גדולים, אם אין גדולים אין חכמים, אם אין חכמים אין נביאים, אם אין נביאים אין רוח הקודש, אם אין רוח הקודש אין בתי כנסיות ובתי מדרשות, כביכול אין הקדוש ברוך הוא משרה שכינתו על ישראל".

ואל יאמר לך איזה קל דעת - וכי מה אתה בחור צעיר יכול לומר או להוסיף, יש גדולים בישראל, יש זקני תלמידי חכמים, יש מחברי חיבורים, וכי מה אני יכול להועיל או לתת. זכור מה שכתב בירושלמי שם, מאמר מבהיל ומדהים ביופיו ובעומקו: "אמר הקדוש ברוך הוא, אם שמעת דבר מפי קטן ישראל והנייך [והועיל לך, חידש לך דבר אמת שלא ידעת], לא יהא בעיניך כשומעו מפי קטן אלא כשומעו מפי גדול, ולא כשומעו מפי גדול אלא כשומעו מפי חכם, ולא כשומעו מפי חכם אלא כשומעו מפי נביא, ולא כשומעו מפי נביא אלא כשומעו מפי רועה, ואין רועה אלא משה כמה דתימר [ישעיה ס"ג, י"א] וַיִּזְכֹּר יַמְיָנוּ וְעוֹלָם מִנְּשָׂה עָמְוֹ אֵיךְ הִמְעַלְסָ מַיִם אֶת רֵשִׁי צִאֲנוּ אֵיךְ הִשָּׂם בְּקִרְבּוֹ אֶת-רִיחַ קִדְשׁוֹ". לא כשומעו מפי רועה אלא כשומעו מפי הגבורה. ניתנו מרועה אחד, ואין אחד אלא הקדוש ברוך הוא כמה דתימר [דברים וד] שמע ישראל השם אלהינו השם אחד".

עוד משפט אחד קטן אדבר באזניך ידידי הצעיר, אהובי וחביבי: אבקש ממך, אנא, גם בעתות משבר; וישנם במהלך הימים כמה כאלה, מדומים וגם חולפים: כשהרב אינו מאיר פניו, המשגיח אינו מתייחס, חבר מתלחש עליך, מישהו מקניט אותך, או אמרת איזה רעיון או חידוש בלימוד ולא התייחסו לך כפי שחשבת או ציפית, ובצדק התאכזבת - אל תיבהל ואל תתפעל. זה קרה וזה קורה וזה יכול לקרות. כולנו עברנו כזאת. הכרתי רבים מגדולי הדור שלפנינו שחוו כל זאת ויותר מכך, על בשרם ועל נפשם, והמשיכו להחזיק בתורה בכל כוחם, והמשיכו ללמוד. הם הרוויחו

אמנם חלפו כבר כעשרה ימים מתחילת זמן אלול - אבל רישומיה של ה'התחלה' עדיין בלבבות, ומשנתגלגלה לידינו האיגרת המיוחדת והמרגשת שנכתבה ע"י הגאון רבי בן ציון מוצפי שליט"א לבני הישיבות לרגל תחילת הזמן - לא יכולנו שלא לשתף בה את קוראינו היקרים.

איגרת שלומים לבני הישיבות די בכל אתר ואתר.

בני הישיבות היקרים, תלמידי התלמודי תורה הנפלאים, ובכללם בנות ישראל המסולאות בפז ההולכות ללמוד תורה בבתי הספר החרדים די בכל אתר ואתר.

מה נכבד היום הזה, ראש חודש אלול, בו אתם הולכים לחבוש את ספסלי בתי המדרש, ובפרט אתם המתחילים בשנה ראשונה את מסגרת הלימודים, אם בישיבות הצעירות, אם בישיבות הגדולות. היום הזה הוא יום חג לכל עם ישראל, הוא אינו שייך דווקא לכם ולהוריהם אלא לכלל ישראל ולכלל העולם. מי יכול לתאר את מסירות הנפש שלכם בדור יתום זה לקבלת עול תורה עליכם. אתם הנושאים במשא עם ישראל, אתם מבטיחים את קיומנו הגשמי והפיסי, אתם מקיימים את העולם כולו. אך יותר מכל - אתם מבטיחים את עתידה הרוחני של האומה כולה.

היום הזה אתם מקבלים את התורה הקדושה מהר סיני, וממשיכים את שושלת הדורות ממש רבנו ועד עתה. דעו אהובי חביבי, עיני כולנו נשואות אליכם, כולנו מתפללים להצלחתכם, כי הצלחתכם היא הצלחתנו. עתידכם הוא עתיד כולנו. בלכתכם ללמוד תורה, כל בחור במשמרתו ובמקומו, הנכם שליחים של כולנו, איש ואשה, קטן וגדול, עולל ויונק, זקן ובחור. כי בתורתכם אתם מקיימים אותנו כולנו.

אחריות עצומה מוטלת על כתפיהם, שליחות הרת גורל היא מתפקידכם, חיילים על משמרת שלום ישראל, הצלחתם, בריאותם, כלכלתם, קיומם, חייהם ועתידם. בגלל תורתכם כולנו ניכתב בספר חיים טובים, ונצליח בכל מעשה ידינו, כי כל ישראל ערבים זה לזה.

חינו מסורים בידכם. אנא מכם, אל תיראו ואל תערצו במשמרתכם. אנא, אל תתרשלו ואל תיחלשו במשימותיכם, כי העולם כולו מוטל בכף מאזניים בכל רגע ובכל שעה. למדתם עמוד גמרא, פירשתם דברי רש"י או דיבור תוספות אחד, אמרתם

היה ולא נברא, והכל העריכוהו וידעו את גדולתו, שלא רק שלא נשבר כיתום וילד בודד, אלא אדרבה התחזק יותר, ואמר באחת הפעמים כי התמדתו היא שעמדה לו להחזיק בתורתו. ושוב אקרא לכם, בחורים אמיצים, ילדים רכים, בנים יקרים - לכו לאהלי התורה בששון ובשמחה, בשירה וריקודים! זכיתם לכתרה של תורה, זכיתם להיות בניו המיוחדים של אבא שבשמים! הוא ישמרכם, הוא יעזרכם, הוא עומד ועמוד לימינכם תמיד! כל ישראל עיניהם נשואות אליכם, המלאכים בשמים מצפים למוצא פיכם, אבותינו הקדושים מקשיבים לקול תורתכם, כל הצדיקים בגן עדן מחרישים ומאזינים לדברי תורתכם. עמדו איתנים על המשמר, על התורה ולימודה, התמידו בה, חזרו עליה. היא פתי מחכימה. לא מרימים ידים, לא מתייאשים, מחזיקים מעמד, הנה הישועה באה.

מוצאי שבת קודש ראה, א' באלול התשע"ח,

ראש חודש לישראל אדיר ומבורך.

אוהב אתכם ומחבק כל אחד מכם, בן ציון הי"ו.

וכל עם ישראל הרוויה. אל תתן לחולשה של רגע להרוס חלילה את עתידך. היה חזק, התנהג כצוק איתן.

דע, רבבות מלאכים שולח אבינו שבשמים לשמור אותך, לעודד, לחזק, לאמץ את רוחך. גם כשיש בעיות בבית, במשפחה, בכלכלה, במובנים הכלליים - הכל חולף. הכרתי בימי חיי בחורים רבים ועצומים שהיו איתנים ואדישים לקורה מסביבם והצליחו. כל משברך וגליך עלי עברו.

זכור ידידי הצעיר את הגאון רבנו חיים חזקיהו מדיני ז"ל, הלא הוא המחבר ספרי "שדי חמד", איש אשר רוח אלקים בו, אשר הקיף את כל התורה כולו בקרבו, ומכל העולם פנו אליו בשאלות הלכה ובפתרון סוגיות עמוקות בש"ס ובפוסקים. יתום מאב היה, למד בירושלים לפני כ-150 שנה, והיו שקינאו בו והעלילו עליו עלילה נוראה ושפלה בהיותו בחור בן ט"ז שנה, והכל האמינו חלילה עליו את השמועה הנוראה. והוא שתק, ונשא את כאבו בדומיה, והמשיך ללמוד בתוספת עוצמה וכח, ולאחר שנים בא מפיץ העלילה לירושלים וביקש לפני קהל ועדה את סליחתו ומחילתו, ולפתע נודע לעין-כל כי כל ה"מעשה" לא

הסיפור היומי

כשסיים רבי זלמן משה להתפלל ניגשתי אליו וביקשתי שייתן לי משהו לאכול, כי זה שלושה ימים שלא אכלתי. הוא הסכים מיד, אבל אמר שיש לו שני תנאים, ובלעדיהם הוא לא ייתן לי כלום

"לאחר כמה שעות כשסיים את תפילתו, ניגשתי אליו וביקשתי ממנו שייתן לי משהו לאכול. הוא מיד נענה, אבל אמר לי שיש לו שני תנאים, ובלי זה הוא לא נותן לי כלום: (1) שמתחלקים באוכל שווה בשווה. (2) שאני חייב לבזות אותו כראוי..."

"מה יכולתי לעשות? הייתי רעב והסכמתי. הגענו לביתו, והנה הוא מוציא קופסא קטנה עם קצת שמנת. ומחלק אותה לשניים. את המים של השמנת הוא נתן לי, ולעצמו לקח את השמנת בעצמה. כשרציתי להתחיל לשתות, עצר בעדי ואמר לי שלא עמדת בתנאי השני, ואני חייב לבזות אותו.

"לא ידעתי מה לעשות. והוא מתעקש. הרעב גבר עלי, ובפרט שכבר הרחתי את ריחה של השמנת, ומיד פתחתי את פי והתחלתי להמטיר עליו קללות וגידופים כמיטב השפה הרוסית... למה הוא לוקח לעצמו את השמנת ונותן לי את המים וכו' וכו'..."

"כשסיימתי, חיך ר' זלמן משה והחליף את הצלחות, את הצלחת שלי עם המים לקח לעצמו, ולי נתן לי את השמנת." כששמעו זאת החסידים, ידעו מיד כי האיש דובר אמת וכי סיפורו אמיתי, שכן הכירו את סגנון עבודתו של רבי זלמן משה, שהיה עמל תמיד לבטל עצמו וישותו, ואותו מעשה התאים לו להפליא. (הובא בגיליון 'תענוג הפרשה')

המשפיע הנודע רבי מנדל פוטרפאס זצ"ל, היה אחד מגדולי העסקנים והמנהלים של מבצע זיוף הדרכונים והמסמכים שסייעו להמוני חסידים לצאת מרוסיה בשנת תש"ו. בזכותו יצאו אלפים מרוסיה, אך הוא עצמו נתפס לבסוף ונשאר שם עוד כמה עשורים. באותם ימים, הגיע יום אחד יהודי מסכן, שהיה נראה איכר מגושם, וביקש מראשי העסקנים שיעזרו לו גם לצאת מרוסיה. הם חששו עד מאוד לשתף פעולה עם אדם לא מוכר, שמא הוא סוכן ק.ג.ב. או מהמלשינים היהודים שהיו מצויים שם לרוב, ואם יעזרו לו אז יגלה את כל העסק וכולם ייתפסו. אבל הוא ממש התחנן לפניהם וטען כי גם הוא חסיד וכי הוא תלמידו של המשפיע הגדול מהעיר 'נעוול', רבי זלמן משה היצחקי זצ"ל.

רבי מענדל פוטרפאס התפלא למשמע דבריו, שכן הוא עצמו היה מתלמידיו של רבי זלמן משה, ולא הכיר את אותו יהודי. ואז סיפר להם הלה את סיפורו:

"לפני המלחמה נדדתי מעיר לעיר, והייתי חסר כל. זה היה בשנות הרעב באוקראינה. הגעתי לעיר 'נעוול' ומיד הלכתי לישון בבית הכנסת. וכשקמתי מאוחר מאוד בבוקר בטני הציקה לי אחרי שלושה ימים של רעב, בית הכנסת היה ריק, רק ר' זלמן משה עמד שם כבכל יום עם טליתו על פניו, נשאר אחרי כולם מאריך בתפילתו.

מבלי לחשוב פעמיים ומבלי להביט לאחור, הוא משך בחוזקה את ידית המשענת של מושבו - וזו נתקלה בעוצמה במחשבו של הנוסע היושב לצידו וסדקה אותו. יותר מזה כבר לא הייתי צריך...

הרבה דרכים להקב"ה להסיר מדרכנו את המכשולות - ובלבד שמבקשים את עזרתו באמת

עליו הוא יושב. אחת מן האפשרויות היא, להשכיב את המשענת כך שהמושב יהפוך למצב שכיבה. ההוא לא חשב פעמיים ולא הביט לאחור אפילו פעם אחת, משך בחוזקה את ידית המשענת - אשר נתקלה במחשבו של שכני היושב לצידו, וגרמה בכך שהחלק החיצוני של מחשבו נסדק.

יותר מזה כבר לא הייתי צריך. שכני, בעל המחשב, קם ממקומו רותח מכעס. החל לצעוק ולקלל והפך את כל המטוס כי שברו לו את מחשבו היקר. לא הועילו כל ההסברים על כך שמחשבו כלל לא נשבר, והסדק נוצר רק בחלקו החיצוני. הוא לא אבה לשמוע מכלום, אלא דרש במפגיע שיעבירו אותו למקום אחר, מאחר וכאן הוא איננו יכול לשבת יותר.

צוות הטיסה הגיע בבהילות, והחלו לתור אחר מקום ישיבה חלופי, בהותירם את מקום מושבו הקודם - הנמצא לצידו - ריק מאדם, ואותי עם טיסה נעימה חלקה וכשרה.

הרבה דרכים למקום. הקב"ה רק ממתין לראות שמבקשים ממנו בכוונה אמיתית ושלימה, וכאשר מבקשים את עזרתו ית', יש לו הרבה דרכים להסיר מעמנו את המכשולות.

(גיליון 'אוצרות שמירת העינים')

היה זה לפני שנים אחדות כאשר הייתי צריך לטוס לארה"ב, לראשונה בחיי. בעת ההכנות לטיסה בת שתיים עשרה השעות נשאתי תפילה שכל הנסיעה הזאת תעבור בשלום ברוחניות ובגשמיות, ושלא יהיו שום בעיות בסמוך למקום מושבי.

עליתי למטוס, התיישבתי והתחלתי לסדר את חפציי ולהתרווח במקומי; ברם, כאן הוציא שכני - שלא היה אדם דתי - מחשב גדול מתיקו, הפעיל לעצמו וידאו ומיד שקע בתוכו ראשו ורובו.

נהיה לי רע. המסכים הקטנים ממול המושב הם עוד חצי צרה, כי עדיין אפשר להסיט את הראש ולא להביט במסך שממול מושב השכן. אך כאן הוא החזיק בידיו מסך גדול בו ריצד מולי הוידאו המכוער על שלל צבעיו הנוצצים, והדרך היחידה שלא לראות את כל הכיעור היתה, לשבת עם עיניים עצומות במשך שתיים עשרה השעות הבאות...

ידעתי כי אין אני יכול לבקש להחליף מקומות רק בגלל שהשכן מחזיק בידיו מחשב נייד. אך ידעתי גם ידעתי כי מהקב"ה אינני צריך להתבייש, נשאתי שוב תפילה חרישית שיצילני מן הצרה שפקדה אותי כעת.

עודי מתפלל, והנה האדון היושב לפני שכני בשורה הקדמית לנו, החליט כי הוא צריך לנסות את כל האופציות של המושב

מאז הסיפור הסתובבתי כל הזמן עם קושיה - איך הרבי פסק נגד דעת הרופאים?! בהזדמנות הרהבתי עוז ושאלתי אותו על כך. התשובה שלו הפליאה אותי עוד יותר מה'מופת' בעצמו...

סיפור מאלף עם נקודה מעניינת למחשבה לגבי תפילות על הזולת בימי הרחמים והסליחות

ויען רבי יחיאל ויאמר: גם אני נוכחתי בסיפור כזה. כאשר ביקר הרבי בעיר טרונופול, מישהו בא לשאול אותו בעניין ניתוח, שהרופאים ציוו שהדבר דחוף, והרבי הורה: "שלא ינתחו ולא יחתכו והקב"ה ישלח לך רפואה". ומדבריו לא נפלה מילה ארצה, והאיש נרפא ללא צורך בניתוח.

מאז הסיפור הסתובבתי כל הזמן עם קושיה, איך פסק הרבי מלכתחילה נגד דעת הרופאים? הלכה היא שסומכים על רופאים,

מעשה:

במהלך ביקורו של הרה"ק רבי יצחק מאיר העשיל זצ"ל אבי שושלת קופיטשניץ' בעיר בוטשאטש, נוכח הגרש"ז הורביץ זצ"ל, הרב מפאטיק, במופת גלוי שחולל הרבי. מרוב התפעלות פנה אל החסיד הישיש זצ"ל הגאון רבי יחיאל פפר זצ"ל, רב באזוריאן, שכבר היה אז זקן מופלג בן למעלה מתשעים שנה, וסיפר לו את אשר ראו עיניו.

ואפילו על רופא גוי, כגון בנוגע לאכילה ביום הכיפורים וכו', אז הכיצד פסק הרבי נגד הרופאים?

בהזדמנות כאשר נכנסתי אל הקודש פנימה הרהבתי עוז ופרשתי בפניו את השאלה שמציקה לי מזמן, וזה מה שהשיב: "אינני מבין לגמרי מה שאלתך. הרי אם מבקשים מהקב"ה, אב הרחמים, בכוונה אמיתית ומלאה לחוס על נפש יהודי - מדוע שלא ישמע? הרי לא בקשתי אז כלל על עצמי, רק עבור נפש מישראל!"

למעשה:

תשובה פשוטית זו, סיים רבי יחיאל, הפליאה אותי יותר מכל המופתים. כי דבר שהיה מוחזק אצל כולם כ'מופת', נראה בעיניו כל כך מובן ופשוט, עד שאינו מבין איך יכול להיות שמבקשים עבור יהודי ולא ישמע לו הקב"ה (בטאון 'אוהב ישראל' תשרי תש"ס ע' י"ט, מובא ב'זכרונם לברכה').

נקודה למחשבה אודות תפילות על הזולת בימי הרחמים והסליחות... (הרב ישראל למברגר מוסף שבת קודש שופטים תשע"ז)

יומא דהילולא

בדרכו חזרה לביתו לא הצליח ר' ענזיל להתאפק. הוא פתח את הפתקה שקיבל מידין של הרב מנאסויד, הציץ במה שנכתב בתוכה, ונותר על עמדו משתומם...

ליומא דהילולא של הרה"ק רבי אברהם יהושע פריינד זצ"ל אב"ד נאסויד - י"א באלול תרצ"ג

שמעון טיקוצקי

הרבים שירדו בימים האחרונים הרטיבו כהוגן את גזעי העצים המשמשים לחימום מי המקווה. כמעט בלתי אפשרי היה להבעיר אותם במצב כזה. "יסלח לי כבוד הרב", גמגם הבלן, "מדובר בבקשה שכמעט לא ניתן לעמוד בה. ללכת לחמם עכשיו את המקווה זו עבודה מפרכת".

"חבל, חבל מאד", מלמל רבה של ריסקווא בהשלמה. "טבילתו של הסנדק לפני הברית חשובה מאוד. הרב מנאסויד, הצדיק רבי אברהם יהושע פריינד היה אומר, כי היום בו משמש אדם כסנדק הריהו כיום טוב עבורו כפי שמבואר בשולחן ערוך סימן תקנ"ט, ועל כן ראוי מאוד לטבול ביום כזה לפני קיום המצווה".

אוזניו של הבלן כבר לא שמעו את הדברים הבאים. מוחו היה שקוע במילותיו הראשונות של הרב. "האם שמעתי נכון?" שאל הבלן בהתרגשות את הרב, "האם הזכרתם בדבריכם את שמו של רבה של נאסויד?"

"אכן", השיב לו הרב, "את הדברים האלו שמעתי מהגאון מנאסויד".

"אם כך", קרא הבלן בהתלהבות, "הריני חוזר בי ממה שאמרתי. מיד ארוץ ואחמם עבורכם את המקווה. אם הרב מנאסויד אמר כך, חובה לקיים את דבריו".

כעת היה זה תורו של הרב להשתומם עמוקות. "מניין מכירים אתם את הרב מנאסויד? מה גרם לכם להתרגשות כה גדולה?" שאל הרב את ר' ענזיל.

"אם הרב מבקש לשמוע, הבה ואספר לכם את הסיפור שאירע לי לפני שנים רבות במלואו", השיב ר' ענזיל, תלה את עיניו בנקודה רחוקה כמי שחוזר שנים רבות לאחור והחל לספר את סיפורו.

יהודי שחוח גב צעד בשביל המתפתל בואכה ריסקווא, פניו

היה זה ערב חורפי גשום וסגרירי. גשם כבד שטף את בתי העיירה הקטנה ריסקווא שבהונגריה. אדם אחד צעד ברחוב השומם, עטוף במעיל פרווה ולבוש מגפיים גבוהות, פניו מועדות היו לכיוון ביתו של רב העיר הגאון הנודע רבי אברהם שלמה כ"ץ זצ"ל. הוא הקיש קלות על הדלת. כעבור דקה היא נפתחה.

"ר' ענזיל", קרא הרב בלבביות, "בא היכנס פנימה". ר' ענזיל היה הבלן דמתא, הממונה על המקווה בעיירה ריסקווא. "רבנו", פתח ר' ענזיל בפנים שמחות, "מגיע לי מזל טוב, נולד לי בן בשעה טובה".

נהרה השתפכה על פניו של הרב. "מזל טוב, מזל טוב, תזכו לרוות ממנו הרבה נחת", איחל הרב מעומק לב. "רבי", הוסיף ר' ענזיל, "ברצוני לכבד אתכם לשמש כסנדק בבריתו של בננו הנולד". הרב נעתר מיד לבקשתו והבלן יצא שמח וטוב לב.

בשמונת הימים הבאים הוסיף הגשם לרדת כמעט ללא הפוגה. בוקר יום הברית הגיע, לאחר תפילת שחרית פנה הרב אל אבי הבן ר' ענזיל הבלן, ולחש באוזנו קצרות: "ר' ענזיל, רצוני לטבול במקווה לפני הברית בטרם אתכבד בסנדקאות". ר' ענזיל השפיל את עיניו ולא אמר דבר. זו לא הייתה בקשה של מה בכך. גם הרב עצמו ידע זאת. מימיו של המקווה בריסקווא נבעו ממעיין מים טבעי שזרם בעיירה, חימום המים היה אחד מתפקידי המפרכים ביותר של הבלן. היה עליו להבעיר גזעי עצים לא מעטים כדי להעביר ולו במעט את צינת המים. גם בימות הקיץ החמים לא הייתה זו מלאכה פשוטה, על אחת כמה וכמה בימות החורף, כשהמעין עצמו התכסה בשכבת קרח עבה, או אז הייתה העבודה קשה שבעתיים.

במקרה הנוכחי הייתה העבודה כפולה ומכופלת. הגשמים

מסיבה כמוסה עמו, מקפיד היה רבי אברהם יהושע רבה של נאסויד שלא יתלו וילונות על חלונות ביתו, הודות לכך יכול היה ר' ענזיל להביט בקלות לתוך סלון הבית. המחזה שנגלה לעיניו ריתק אותו. יהודי בעל צורה ישב שקוע בלימודו, ספרים רבים וגדולים פתוחים לפניו, אור נרות צהבהב מאיר את חדרו.

הוא ניסה להסיט את תשומת לבו של בעל הבית, אך ללא הצלחה. בינתיים הקור בחוץ הלך והתגבר. ניסה ר' ענזיל להקיש בדלת, אך איש לא ענה לו. בלית ברירה לחץ בעצמו על הידית, זו להפתעתו נענתה ונפתחה בקלות.

לו היה ר' ענזיל מתושבי המקום, כי אז לא הייתה בלבו כל תמיהה על כך, יען כי הדלת בביתו של רב העיירה לא הייתה נעולה לעולם על מפתח. כך נהג תמיד רבה של נאסויד.

רק כשנכנס אל החדר פנימה הרגיש בו הרב. "שלום עליכם", קידם הרב את ר' ענזיל בחמימות, "מה מביא אתכם הנה?" הרב האזין לסיפורו, בעודו שופת לו משקה חם ומציע עבורו מיטה נוחה. "לכו לישון", הורה לו הרב והצביע על המיטה, "מחר בבוקר אכתוב עבורך המלצה שתסייע לך לאסוף מעות".

השכם בבוקר קם ר' ענזיל משנתו, עוד לפני שיצא מהבית לבית הכנסת הושיט לו מארחו רב העיירה מכתב המלצה כתוב וחתום בכתב ידו בתוספת סכום נכבד. מתפללי בית הכנסת שראו בידו את ההמלצה בכתב ידו של רבם הנערץ, מיהרו והושיטו לו סכומי כסף גדולים. בתוך שעה לא ארוכה היה בכיסו כל הסכום הדרוש לקניית חמש זוגות נעליים חדשות לבני משפחתו.

שמחתו של ר' ענזיל הייתה גדולה. בחלומותיו הטובים ביותר לא תיאר לעצמו שכבר ביום הראשון יעלה בידו לקבץ את כל הסכום. אך שמחתו לא הייתה מושלמת, חשש עמוק העיב על הצלחתו הגדולה.

הוא חזר לביתו של הרב מנאסויד, הודה לו מקרב לבו על ההמלצה שנתן לו, אחר שטח בפניו את הדאגה המקננת בלבו: "כבוד הרב, ברוך ה' יש לי את הכסף לרכוש נעליים חדשות, אך הבעיה טרם נפתרה לגמרי. העכברים והחולדות הרי משוטטים עדיין בביתי ללא כל מפריע, אם כן מה הועילו חכמים בתקנתם, כלום ייתכן שכל עמלי שוב יהיה לשווא?"

הרב לא השיב לו על דבריו, ניגש אל ארון הספרים, שלף מתוכו ספרים רבים בזה אחר זה והניחם על שולחנו. דקות ארוכות התעמק הרב בערמת הספרים שלפניו, דפדף ביניהם אנה ואנה כשעל פניו ארשת של כובד ראש וריכוז רב. לבסוף נטל משולחנו פיסת נייר קטנה, טבל את קולמוסו בדיו ורשם עליה כמה מילים ספורות, אחר קיפל את הפתקה והושיט אותה לידי ר' ענזיל. "קח את הפתקה הזו", אמר הרב לר' ענזיל, "תחוב אותה בתוככי המחילה דרכה חודרים העכברים לביתך, וה' יעזור".

ר' ענזיל הודה לרב ויצא בחזרה הביתה. בדרכו חזרה לא יכול היה להתאפק, פתח את הפתקה, הביט במה שנכתב בתוכה והשתומם. בפתקה הופיע שמו של הרב מנאסויד - אברהם יהושע בן חנה מלכה.

היו שזופות, רגליו בצקו מרוב נדודים, אך לבו היה מלא סיפוק ושמחה. ברוך ה', זמזם לעצמו שוב ושוב בניגון עליו, השנה יהיו לילדים נעליים לחג הפסח. לא עוד בלואי סחבות וסמרטוטים, נעליים חדשות של ממש.

האיש היה כמובן ר' ענזיל מיודענו, מספר המעשה. החורף של אותה שנה לא היטיב עם ר' ענזיל, הוא איבד את כל כספו והפך לעני ואביון. את ימות החורף עוד הצליח להעביר איכשהו מנדבת לבם של יהודים רחמנים שתמכו בו, משקרבו ימי האביב וחג הפסח נראה באופק, החליט ר' ענזיל בלב כבד לצאת ולפשוט יד בעיירות הסמוכות, אחרת יאלצו חמשת בניו ובנותיו לקבל את חג החירות ברגליים יחפות, פשוטו כמשמעו.

אחרי כמה שבועות של נדודים היה בכיסו סכום כסף מספיק לרכישת הנעליים. הוא שב לעיירתו שמח וטוב לב, נטל את בני משפחתו אל הסנדלר המקומי, זה לקח את מידות כפות רגליהם המדויקות כשהוא מבטיח לייצר להם נעליים חזקות במיוחד, כאלו שיחזיקו מעמד לכמה שנים.

הנעליים החדשות הוטמנו בגומחה חבויה בבית, שם יישמרו עד חג הפסח המתקרב.

חלפו כמה ימים. בוקר אחד בשעה מוקדמת, עוד בטרם הקיצו בני הבית מיצועם הדל, החרידה את הבית זעקה מרה. אחת מבנות הבית הצעירות בקשה לשזוף את עיניה לרגע בנעליה החדשות, וזו הזעיקה בקולה את כל בני הבית. ר' ענזיל זינק ממיטתו, נטל את ידיו ומיהר אל המקום, הביט לרגע וכמעט שהתמוטט וקרא ארצה.

עיגולים שחורים חגו סביב עיניו. רצועות לעוסות של עור שחור ומבריק, שאריות סוליות ועקבים, נחו בעליבותן על הרצפה. זה כל מה שנותר מחמשת זוגות הנעליים היקרות. שבועות ארוכים של נדודים וחיזור על הפתחים הלכו לטמיון בין ליל.

זעקות שבר נשמעו מכל עבר. לאיש מבני הבית לא היה ספק מי עולל זאת. ביתו של ר' ענזיל האביון משופע היה בעכברים וחולדות למכביר. ברור היה שידם, או ליתר דיוק שיניהם החדות, היו במעל.

פניהם הנפולות של בני הבית לא הותירו לאבי המשפחה ר' ענזיל ברירות רבות. עוד באותו יום צרר מחדש את צקלוננו הדל והעמיס אותו על שכמו. לקראת ערב יצא שוב לדרך הארוכה. כיסיו היו ריקים ומרוקנים, הוא עשה את הדרך רגלית, טיפס בהרים וירד בגאיות. בסביבות השעה 2:00 בלילה הגיע לעיירה קטנה ושמה נאסויד.

העיירה כולה עטופה הייתה בשמיכה לילית שחורה. לא היו בה עדיין פנסי רחוב חשמליים. בתי העיירה אף הם היו חשוכים, רק מאחד הבתים הסתנן אור קלוש, אור של נר בוער. היה זה ביתו של רב העיר רבי אברהם יהושע פריינד, ששכן על גבעה קטנה שהשקיפה על כל בתי העיר.

ר' ענזיל צעד בעקבות האור עד שמצא את עצמו עומד ליד חלון הבית.

ריסקווא, "כעת מבינים אתם מדוע כה התרגשתי לשמוע את שמו של הרב מנאסויד יוצא מפיכם. אם הרב מנאסויד הורה כך, מוכן אני לעשות ככל אשר יושת עליי", הפטיר ר' ענזיל ורץ בשמחה לחמם את מי המקווה עבור טבילתו של הסנדק.
מקור: 'הדרת קודש' לרבי אפרים פרידמן סאטמאר, תש"ב.
(המבשר תורני כי תצא תשע"ד)

מיד בבואו לביתו עשה כהוראתו של הרב מנאסויד, הניח את הפתקה המקופלת בפתח מאורת העכברים, וזו פעלה מיד את פעולתה הסגולית. מאותו יום והלאה לא נראו יותר עכברים בביתו של ר' ענזיל.
"נו", סיים ר' ענזיל את סיפורו המופלא באוזני רבה של

החפצים בחיים - חפץ חיים יומי

ואמר הגר"א אז, שאם היה מלשין - היה צריך לבוא בגלגול של כלב נובח ולא היה מועיל לו להצילו לא תורתו ולא מצוותיו!

הצטרפו אלינו ללימוד היומי בספר חפץ חיים

אך גם בימינו ניתן חלילה להיכשל בה [והדוגמאות לכך רבות בסביבתנו הקרובה והיומיומית: נהג אוטובוס שאינו יהודי, קבלן או פועל בנין שאינם יהודים, וכדו']. בביאורים ומוספים של 'דרשו' מביאים על כך מדברי החפץ חיים במקום אחר, הכותב על כך דברים מבהילים - "שעונו גדול מנשוא, ודינו שווה לאפיקורס וכופר בתורה ובתחיית המתים, שגהינום כלה והם אינם כלים, ועבור זה יבוא בגלגול בכלב נובח".

ומעשה נורא מביא שם החפץ חיים מהגר"א זי"ע, שפעם נסע עם עגלון יהודי, וסטה הסוס לתוך שדה של נכרי, ובא הנכרי להכות את הגר"א - ונמנע הגר"א מלומר לו שלא הוא הגורם אלא העגלון, משום שבכך יהיה מלשין על העגלון היהודי בפני הנכרי - שהרי מדין תורה אין היהודי חייב לשלם, וגם אם כן, אין מגיעה לו הכאה. ואמר הגר"א אז, שאם היה מלשין - צריך היה לבוא בגלגול של כלב נובח, ולא היה מועיל לו להצילו לא תורתו ולא מצוותיו!

האם יש חילוק בין רכילות על ישראל באוזני ישראל, ובין רכילות על ישראל באוזני נכרי? - כותב החפץ חיים (הלכות רכילות כלל ז סעיף ד) כי לא זו בלבד שאין חילוק, אלא שפעמים רבות רכילות על יהודי באוזני גוי חמורה יותר! כיוון שעל ידה יכול להיגרם לישראל היזק וצער.

וכותב עוד ה'חפץ חיים': "ויש אנשים שנכשלים בזה עד מאוד, שמטילים מום בפני נכרי בסחורות שמכר לו ישראל או במלאכה שעשה לו, וכל כהאי גוונא, ובזה מצוי שגורם לו היזק וצער, וכמה פעמים יורד ממש לחייו על ידי זה".

נראה כי גם בימינו, למרות שאיננו חיים בין הגויים, דרושה זהירות מיוחדת בעניין זה. אפשרויות המסחר הגלובלי כה רחבות וזמינות, וגם בארץ עצמה לא נדירים כל כך יחסי מסחר בין יהודים לשאינם יהודים.

ומכאן עובר ה'חפץ חיים' לאיסור החמור של הלשנה על יהודי בפני נכרי - מציאות שגם היא היתה שכיחה יותר בתקופתו,

להתחיל את היום ברגל ימין

חוויה ראשית מדי יום אצלך בחייל

הלכה, סיפורים, רעיונות, ווארטים ועוד... אקטואלי ומרתק
הצטרפו בחינם לאלפי מנויים, שלחו מייל לכתובת:

dirshu@dirshu.co.il

**הפורתח
בכל יום..**

המייל היומי של 'דרשו'.

לשמוע ולחשמוע

ברכב, בבית, ובכל מקום..

התקשרו לקו השיעורים של 'דרשו'
וקבלו אלפי שיעורים והרצאות להאזנה

077-2222-666

פרשת השבוע מפי מיטב המרצים

חדשות 'דרשו' ועדכונים

מידע לנבחני 'דרשו'

'גישמאק בלימוד'

הרצאות על מתיקות התורה

שיעורי תוספות לפי סדר 'הדף היומי'

הרצאות לחגים ומועדים

תוכניות מיוחדות

שידורים חוזרים מאירועי 'דרשו'

שיעורי 'הדף היומי'
בעברית, אידיש וצרפתית

שיעורי 'הדף היומי בהלכה'
בבקאות ובעיון

'הפותח בכל יום'
תוכנית יומית עם
סיפורים וחיזוקים

קו השיעורים של 'דרשו' לחייג, ללמוד, לדעת

האם מותר לומר 'מה טובו' לפני ברכת התורה?

ולכן, למעשה, יש לברך ברכת התורה לפני אמירת הסליחות, שמשולבים בהן פסוקים רבים, או פסוקי 'מה טובו' בכניסה לבית הכנסת, וכיוצא בהם. וכמו כן, הנוהגים לומר פסוקים שונים לפני עטיפת הטלית, ולפני הנחת התפילין ולאחריה, יברכו ברכת התורה תחילה.

[שו"ע מו, ט, משנ"ב כז-כח, ושעה"צ כד; ביאורים ומוספים דרשו, 35]

בכל בוקר, מברכים ברכת התורה על לימוד התורה של אותו היום, ואסור ללמוד לפני הברכה. ואמירת פסוקים שלא לשם לימוד, אלא בדרך של תפילה ותחנונים - לדעת השולחן ערוך, אף היא אסורה לפני ברכת התורה; ולדעת הרמ"א ופוסקים נוספים, הדבר מותר מעיקר הדין, וכך היה מנהגם הקדום של בני אשכנז, אך ברבות השנים נהגו אף בני אשכנז להחמיר בדבר, ולברך ברכת התורה תחילה.

כיצד אומרים 'שמע ישראל' בברכת 'לעולם יהא אדם'?

- יש לומר תמיד לאחר פסוק זה "ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד", כדי שיהיה ניכר שהפסוק נאמר לשם קריאת שמע. ברם, לדעת הגר"א, (כשאינו מכוון לצאת בפסוק זה ידי חובת קריאת שמע), אין לומר אפילו את הפסוק עצמו במלואו, אלא את המילים "שמע ישראל" בלבד, ולחילופין, את המילים "ה' אלקינו ה' אחד" בלבד.

[שו"ע מו, ט, משנ"ב לא, וביה"ל ד"ה כ; ביאורים ומוספים דרשו, 46; מעש"ר יא]

מנהג בישראל מימי קדם, לומר לאחר ברכות השחר את ברכת "לעולם יהא אדם", שמקורה במדרש, ב'תנא דבי אליהו'. ונחלקו הפוסקים, ראשונים ואחרונים, אם יש לחתום ברכה זו בשם ה', ועל פי הקבלה אין לחתום בשם.

ובברכה זו אומרים את הפסוק "שמע ישראל ה' אלקינו ה' אחד". וכתבו הפוסקים, שמאחר ולפעמים יש לכוון לצאת בקריאת פסוק זה ידי חובת 'קריאת שמע' - כפי שנראה להלן

באיזה מקרה חובה על אדם להתפלל ביחידות ולא להמתין לתפילת הציבור?

אולם, יש שנראה מדבריהם, שעדיף לקרוא את קריאת שמע עם ברכותיה ולהתפלל ביחידות, מאשר לצאת ידי חובת קריאת שמע בקריאה ללא הברכות. ואם הציבור מתפלל גם לאחר סוף זמן תפילה, דהיינו שגם ברכות קריאת שמע והתפילה נאמרות לאחר זמן - לכל הדעות יש לקרוא קריאת שמע עם ברכותיה ולהתפלל ביחידות.

[שו"ע מו, ט, משנ"ב לא-לב, וביה"ל ד"ה כ, וד"ה ויוצא; ביאורים ומוספים דרשו, 43]

לדעת השולחן ערוך והרמ"א, אם הציבור מתפלל לאחר 'סוף זמן קריאת שמע', ואף אם ספק שמא לא יספיקו לקרוא בזמנה, אך ברכות קריאת שמע והתפילה נאמרות בזמן - לפני 'סוף זמן תפילה' - יש לקרוא קריאת שמע ביחידות לפני התפילה, ולהתפלל אחר כך עם הציבור. והנוהג לומר את ברכת "לעולם יהא אדם", יאמר במקרה כזה את שלוש הפרשיות של קריאת שמע בתוך הברכה.

אתמול למדנו

* נשים מברכות "שעשני כרצונו" במקום "שלא עשני אשה". וכמו כן, יש שכתבו, שהנשים מברכות בלשון נקבה: "שלא עשני גויה", "שלא עשני שפחה", וכן מנהג בני ספרד.
* גר צדק, חייב בכל המצוות ובכל התפילות והברכות, מלבד ברכה אחת שאינו רשאי לברך - "שלא עשני גוי". ויש שהתירו לגר לברך ברכה זו.
* לדעת השולחן ערוך, ברכות השחר הן על הנאות המברך עצמו, ולכן, לדוגמה, עיוור אינו מברך "פוקח עוורים". אולם, לדעת הרמ"א, אלו הן ברכות על בריאת הנאות אלו, ולכן, אף מי שאינו נהנה מהן בפועל, צריך לברכן.

מה שלמדנו לפני מאה ימים:

מדוע אסור להניח תפילין בשבת וביום טוב?

בהנחתן זלזול פְּאוֹת של השבת ויום טוב. וגם ביום טוב שני בחוץ לארץ, אסור להניחן. ואם מניחן בימים אלה לשם מצוה, עובר גם על איסור 'בל תוסיף'. ואף שלא לשם מצוה - אסור מדרבנן להניחן בפרהסיא; ונחלקו הפוסקים, אם מותר להניחן בצינעה שלא לשם מצוה. [שו"ע לא, א, משנ"ב א, ג, ד, רה, וביה"ל ד"ה היה; וראה משנ"ב כט, ב]

השבת מכונה במספר מקומות בתורה - 'אות', ובקשר לחג הפסח נאמר בתורה בפרשת בא: 'וְהָיָה הַדָּם לְכֶם לְאֹת', וכל המועדים הוקשו זה לזה, ולכן, כל המועדים מכונים אף הם 'אות'; ולפיכך, אסור להניח תפילין בשבת וביום טוב, לשם מצוה, כיון שהתפילין מכונות אף הן 'אות' - 'וּקְשַׁרְתֶּם לְאוֹת עַל יָדְךָ' - ויש

רוצים לקבל את 'לקראת שבת' מדי שבוע ישירות למייל? שלח מייל ל- dirshu@dirshu.co.il

הלוח היומי

י' אלול | רבי שלום יוסף ב"ר ישראל (מרוז'ין) פרידמן זצ"ל, מסדיגורא, בעל רשפי קודש

יארצייט:

תרי"א: רבי שלום יוסף ב"ר ישראל (מרוז'ין) פרידמן זצ"ל, מסדיגורא, בעל רשפי קודש.
תרמ"ג: רבי אברהם יעקב ב"ר ישראל (מרוז'ין) פרידמן זצ"ל, האדמו"ר הזקן מסדיגורא, בעל אמת ליעקב.
תרמ"ט: רבי יעקב יהודה לייב ב"ר אברהם לוי זצ"ל, ראב"ד ירושלים.
תר"נ: רבי משה זאב קיטאי זצ"ל, אב"ד פיאטרה ניאמץ-רומניה.
תרנ"א: רבי זאב וולף ב"ר אברהם לנדא זצ"ל, מסטריקוב, בעל זר זהב-כתר תורה.
תרצ"ב: רבי אברהם יהושע ב"ר משה אריה פריינד זצ"ל, אב"ד נאסויד-הונגריה.

הליכה רגלית מתל אביב לירושלים

כשהגה"צ רבי יעקב הרמן עלה לארץ, הוא קיבל על עצמו שלא יישן מחוץ לירושלים. פעם הוא היה בתל אביב והפסיד את האוטובוס האחרון והחל לצעוד רגלי לירושלים (מרחק של 70 ק"מ), לפתע עבר שם תלמידו ברכבו ולקח אותו לביתו, והוא פנה לרב בתמיהה: "הרי אף אם היית צועד כל הלילה לא היית מגיע לביתך?! אמר לו הרב: "אם ברצונך לקיים מצוה, עליך לזנק ולהתחיל בה, הקב"ה דואג לכל השאר".

(הכל לאדון הכל - עמ' 282)

בדברים שאנו צריכים חיזוק ותיקון נשתדל להתאמץ ולהתחיל לתקנם ונזכה לעזרה מאת השי"ת

לפתוח את היום בטוב...

הצטרף אלינו וקבל את המייל היומי של 'דרשו'
'הפוח בכל יום' לתיבת המייל שלך

ככה מתחילים יום טוב במיוחד

סיפורים • חיזוקים • הלכה יומית • כתבות וראיונות • פרשת שבוע

להצטרפות נא שלחו מייל לכתובת

dirshu@dirshu.co.il

לתשומת לבכם: התמונות המוצגות כאן יש עליהם זכויות יוצרים ואין להשתמש בכל שימוש שהוא ללא היתר בכתב

העלון מופץ לזיכוי הרבים, אנא הימנעו מקריאה בשעת התפילה וקריאת התורה

דרשו | רח' הקבלן 45 ירושלים | 02-5609000 | לשאלות ופניות בכל נושא: dirshu@dirshu.co.il